

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 92.

Vydána dne 31. října 1925.

Obsah: (217.—220.) Zákon, jímž se provádí § 105 ústavní listiny (zákona ze dne 29. února 1920, č. 121 Sb. z. a n.). — **218.** Zákon o zřízení, působnosti a organizaci Státního zdravotního ústavu republiky Československé. — **219.** Zákon, kterým se promíjí překážka platnosti sňatků, při nichž vyhlášky neb oddávky vykonali duchovní církve československé nebo řecko-východní. — **220.** Zákon o provedení úmluv mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a ze dne 12. července 1924 o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů pensijního pojištění.

217.

Zákon ze dne 15. října 1925,

jímž se provádí § 105 ústavní listiny (zákona ze dne 29. února 1920, č. 121 Sb. z. a n.).

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, jest volno straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků dovolávat se nápravy ve výroku o těchto nárocích pořadem práva.

(2) Byl-li rozhodnutím správního úřadu přiznán straně uplatňovaný nárok, ať zcela nebo z části, může strana tím dotčená domáhati se určovací žalobou zápornou výroku, že nárok uznaný rozhodnutím správního úřadu není po právu vůbec anebo z části.

(3) Byl-li však nárok zamítnut správními úřady ať zcela nebo z části, může se ho strana jej uplatňující domáhati žalobou o určení neb o plnění zcela nebo z části.

(4) Nedotčeny zůstávají předpisy, jimiž dovolávání se nápravy za podmínek, vytčených v odst. 1., odkázáno bylo na soudy řádné v řízení nesporném. Náleží-li nárok podle své povahy k řízení ve věcech nesporných, lze jej uplatnit pouhým návrhem podle obdoby předěšlý ustanovení.

§ 2.

(1) Žalobu nebo návrh podle § 1, odstavce 4. podati jest v propadné lhůtě 90 dnů ode dne, kdy bylo straně dodáno rozhodnutí správního úřadu, který rozhodoval s konečnou platností, není-li v příslušném zákoně stanovena delší lhůta.

(2) Byla-li do rozhodnutí správního úřadu podána stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, jest podati žalobu nebo návrh v propadné lhůtě třiceti dnů ode dne, kdy bylo dodáno straně rozhodnutí nejvyššího správního soudu, jímž byla stížnost odmítnuta z toho důvodu, že jde o věc patřící podle § 105 úst. listiny do příslušnosti řádných soudů.

(3) Podala-li strana do rozhodnutí správního úřadu nejprv žalobu (návrh) k řádnému soudu, počítá se této straně lhůta ku stížnosti na nejvyšší správní soud ode dne, kdy jí bylo dodáno rozhodnutí poslední soudní stolice, jímž byl pořad práva prohlášen za nepřipustný. Ke stížnosti budiž toto rozhodnutí poslední soudní stolice v prvopise nebo v ověřeném opise připojeno.

(4) Žaloba nebo návrh buďte podány u soudu věcně a místně příslušného pro uplatňovaný nárok podle obecných ustanovení.

§ 3.

Rozhodnutí správního úřadu, jehož předmětem jest nárok, a v případech § 2, odst. 2., též rozhodnutí nejvyššího správního soudu, buď připojeno k žalobě nebo k návrhu v prvopise neb v ověřeném opise; zároveň buď udáno, kterého dne bylo straně dodáno.

§ 4.

Rozhodoval-li ve věci nejvyšší správní soud, jest jeho výrok, že nárok jest veřejnoprávní, nebo výrok, jímž byla stížnost odmítnuta z toho důvodu, že jde o věc patřící podle § 105 úst. listiny do příslušnosti řádných soudů, pro soudy závazným, a to i tehdy, když tyto soudy přípustnost pořadu práva v předepsaném postupu stolic popřely.

§ 5.

(1) Soud, u něhož byla podána žaloba nebo návrh týkající se nároku, o kterém již rozhodovaly správní úřady podle § 1, oznámí to správnímu úřadu, který v první stolici se touto věcí obíral.

(2) Jakmile byla podána druhou stranou žaloba nebo návrh (§ 1, odst. 4.), lze podle rozhodnutí správního úřadu pro přiznaný nárok, pokud jest žalobou nebo návrhem dotčen, povolit exekuci ku zajištění. V potvrzení, že rozhodnutí neb opatření není již podrobena opravnému prostředku, který by stavil jeho vykonatelnost, poznamená správní úřad v tomto případě podle sdělení soudu, že a v jakých mezích byla podána žaloba nebo návrh (§ 1, odst. 4.).

(3) Byla-li zahájena exekuce před podáním žaloby nebo návrhu, může býti na návrh odložena až do pravoplatného rozhodnutí, pokračuje-li se, že bylo zahájeno řízení.

§ 6.

V případech, ve kterých rozhodl s konečnou platností správní úřad po dni, kterého nabyla účinnosti ústavní listina (zákon ze dne 29. února 1920, č. 121 Sb. z. a n.), a přede dnem, kterého nabude tento zákon účinnosti, lze podat žalobu nebo návrh v dalších devadesáti dnech, pokud se týče případů § 2, odst. 2., v dalších třiceti dnech po účinnosti tohoto zákona.

§ 7.

Tento zákon provéstí náleží všem členům vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Winter v. r.	Dr. Markovič v. r.
Dr. Hodža v. r.	Šrámek v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Dr. Kállay v. r.
Dr. Franke v. r.	Srba v. r.
Bečka v. r.	Novák v. r.
Malypetr v. r.	Udržal v. r.
	Dr. Beneš v. r.

218.

Zákon ze dne 12. října 1925

o zřízení, působnosti a organizaci Státního zdravotního ústavu republiky Československé.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Při ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy zřizuje se Státní zdravotní ústav.

§ 2.

Úkolem tohoto ústavu jest vykonávati pro státní zdravotní správu odborně-vědecké práce a zkoumání, kterých jest třeba k účinným zdravotním opatřením, podporovati výchovu v preventivní medicíně, jakož i pečovati o praktickou odbornou výchovu zdravotnického personálu.

§ 3.

(1) Ústav má jméno „Státní zdravotní ústav republiky Československé“ a skládá se z ústavu hlavního (ústředního) a poboček.

(2) Ústav hlavní (ústřední) má potřebný počet oddělení a sídlem jeho jest Praha.

(3) Pobočky zřizuje vláda, zejména též v sídlech vysokých škol, pro kterýkoliv obor práce ústavní. Vláda může dle potřeb veřejného zdravotnictví jednotlivá oddělení ústavu hlavního (ústředního) i poboček rušiti, měniti nebo nová zřizovati a dosavadní veřejné ústavy s jejich působností v oboru zdravotní péče k nim přiřadovati, nebo s nimi slučovati.

§ 4.

(1) Státní zdravotní ústav je podřízen ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a má svoji správu a své odborné řízení, jejichž rozsah upraví toto ministerstvo podle základního řádu.

(2) O součinnost a pomoc Státního zdravotního ústavu mohou se v oboru jeho působnosti za podmínek vymezených základním ústavním řádem (regulativem) obracet všechny obory státní správy, sociálně pojišťovací ústavy, korporace autonomní, jakož i osoby soukromé. Státní zdravotní ústav jest povinen vyhověti žádostem sociálně pojišťovacích ústavů a autonomních korporací veřej-

noprávních, pokud to není na újmu úkolů, vyčtených v § 2 tohoto zákona.

§ 5.

Organisace ústavu a podmínky jeho práce vytčeny budou v základním řádu (regulativu), jež vydá vláda nařízením, a to tak, aby vyhovovaly i badatelským a učebným požadavkům vysokých škol.

§ 6.

V čele ústavu stojí ředitel, jež zastupuje náměstek. Vedle nich obstarává agendu ústavní potřebný počet úředníků odborných, účetních, kancelářských a zřízenců. Asistenti ústavu, pokud nejsou jmenováni stálými úředníky, jsou na roveň postaveni asistentům dle zákona ze dne 31. prosince 1896, čís. 8 ř. z. z r. 1897, jímž se upravuje postavení asistentů na vysokých školách.

§ 7.

(1) Pokud a v kterých případech Státní zdravotní ústav bude oprávněn požadovati od stran (§ 4., odst. 2) za jednotlivé výkony ústavu zvláštní poplatky, stanoveno bude základním řádem (regulativem). Výše poplatků těch stanovena bude tarifem, schváleným ministerstvem veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v souhlasu s ministerstvem financí. Tarify budou dle potřeby revidovány.

(2) Ceny výrobků v ústavu zhotovených a k prodeji určených schvaluje na návrh ředitelství ústavu ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v souhlasu s ministerstvem financí.

§ 8.

K posuzování odborných a vědeckých otázek, souvisejících s činností Státního zdravotního ústavu, jakož i pro posuzování odborné a vědecké kvalifikace sil Státního zdravotního ústavu zřízen bude při ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy poradní sbor Státního zdravotního ústavu. Složení sboru a postup jeho jednání upraveny budou zvláštním nařízením.

§ 9.

Všem úřadům československé republiky, jakož i korporacím autonomním se ukládá, aby Státní zdravotní ústav v činnosti jeho podporovaly.

§ 10.

Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr veřejného zdravotnictví a tělesné vý-

chovy v dohodě s ministrem školství a národní osvěty a ministrem financí.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Šrámek v. r.

219.

Zákon ze dne 15. října 1925,

kterým se promíjí překážka platnosti sňatků, při nichž vyhlášky neb oddavky vykonal duchovní církve československé nebo řeckovýchodní.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

U sňatků, při nichž ode dne 9. ledna 1920 až do účinnosti tohoto zákona vykonal vyhlášky neb oddavky duchovní církve československé, dokud v příslušné náboženské obci nebylo duchovního správce ustanoveného podle § 11 zákona ze dne 20. května 1874, č. 68 ř. z., o zákonném uznání náboženských společností, promíjí se všeobecně tato překážka platnosti sňatků s účinkem, že sňatky takové prohlašují se za sňatky od počátku platné.

§ 2.

(1) Se stejným účinkem promíjí se všeobecně obdobná překážka u sňatků, jež byly až do účinnosti tohoto zákona vyhlášeny neb uzavřeny na Slovensku a v Podkarpatské Rusi před osobami pokládánými obecně za duchovní církve řeckovýchodní, jsou-li tyto sňatky zapísány do oddací matriky státní neb aspoň do spolehlivě vedené matriky církevní.

(2) Nebyla-li splněna podmínka právě zmíněná, mohou župní úřady prominouti zmíněnou překážku se stejným účinkem v jednotlivých případech tehdy, když vysvědčením vydaným od obecního (obvodního) notáře a spolupodepsaným od starosty obce, v níž manželství bylo uzavřeno, bude do tří měsíců po účinnosti tohoto zákona prokázáno, že snoubenci uzavřeli sňatek před osobou, jež byla obecně pokládána za duchovního církve řeckovýchodní.

§ 3.

Ve všech těchto případech není třeba vyhlášky neb oddavky opakovati.

§ 4.

Ustanovení §§ 1, 2 a 3 platí také tehdy, když snoubenci byli jiného náboženského vyznání nežli duchovní, který sňatek jich vyhlásil nebo je oddal.

§ 5.

Ustanovení §§ 1, 2 a 3 neplatí, byl-li sňatek pravoplatným rozsudkem prohlášen za neplatný, neb uzavřel-li snoubenec později nový sňatek.

§ 6.

Sňatky uvedené v § 2 nutno ve smyslu § 1 zák. čl. XXXIII:1894 o státních matrikách zapsati do státní oddací matriky. Pokud se u sňatků zmíněných v 1. odst. § 2 dosud tak nestalo, jsou osoby vedoucí církevní matriky o těchto sňatecích povinny oznámiti je nejpozději do čtrnácti dnů příslušné matriční dozorčí vrchnosti způsobem předepsaným pro oznamování sňatků církevních. Neučiní-li tak, budou potrestány policejní administrativní vrchností I. stolice pokutou do 500 Kč, při nedobytnosti pak uzamčením do jednoho týdne.

§ 7.

(1) Kdo po účinnosti tohoto zákona uzavře sňatek pouze církevní před osobou, kterou podle zákonů státních nelze pokládati za duchovního správce oprávněného k uzavírání sňatků, dopouští se přestupku a bude potrestán politickým úřadem (policejní administrativní vrchností) I. stolice pokutou do 500 Kč, při nedobytnosti pak vězením (uzamčením) do jednoho týdne. Osoba, před níž sňatek takový bude uzavřen, bude potrestána pokutou do 2000 Kč, při nedobytnosti pak vězením (uzamčením) do jednoho měsíce.

(2) Pokuty uložené podle §§ 6 a 7 připadají státu.

§ 8.

Zákon tento nabude účinnosti dnem vyhlášení a provede jej ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Malypetr v. r.

220.

Zákon ze dne 21. srpna 1925

o provedení úmluv mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a ze dne 12. července 1924 o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů pensijního pojištění.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Právní pravidla obsažená v úmluvách mezi Československou republikou a republikou Rakouskou, a to ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a ze dne 12. července 1924 o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů pensijního pojištění, pokud upravují látku vyhrazenou zákonodárství Československé republiky, mají moc zákona.

§ 2.

(1) Platy plynoucí Československému zúčtovacímu ústavu podle úmluvy z 18. června 1924 (§ 1) tvoří společnou zúčtovací podstatu. Této podstaty jest po úhradě platů povinných podle této úmluvy pro rakouské věřitele a po úhradě výloh Československého zúčtovacího ústavu (§ 3 zákona ze dne 30. června 1922, č. 207 Sb. z. a n., o způsobu vyrovnání pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli nebo dlužníky československými a cizími) použití k uspokojení československých věřitelů.

(2) Vláda se zmocňuje, aby pro uspokojení věřitelů, jež zásadně stane se způsobem poměrným, vydala nařízením podrobnější předpisy, přihlížejíc při tom dle potřeby ke zvláštní hospodářské povaze jednotlivých druhů pohledávek.

§ 3.

V případech, kde úmluva ze dne 18. června 1924 (§ 1) vyhrazuje stranám stížnost k mezistátnímu rozhodčímu soudu, nemá místa stížnost podle § 4 zákona č. 207/1922 Sb. z. a n.

§ 4.

Zákon tento nabývá účinnosti současně s úmluvami v §u 1 tohoto zákona zmíněnými; provedou jej ministři financí a sociální péče v dohodě s ministrem spravedlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Bečka v. r.

Dr. Winter v. r.